

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. P.**, bytem X, adresa pro doručování: X, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí České republiky**, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2010, č.j. 2381/560/10, 78069/ENV/10,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí č.j. 47/OOP/SR01/0714505.002/07/BJR ze dne 22. 10. 2007 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb., o obchodování s ohroženými druhy, ve znění zákona č. 444/2005 Sb. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 23 odst. citovaného zákona hlásit registračnímu úřadu změny týkající se registrovaného exempláře. Jednalo se o:

- 1) Křížence sokola loveckého s rorhem velkým s registračním listem č. JHM/1228B/05, dle sdělení žalobce deponován dne 23. 2. 2007 k T.S., *dle inspekci vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změny.*
- 2) Křížence rorha velkého s křížencem rorha velkého a sokola loveckého s registračním číslem č. JHM/1499B/06, dle žalobce deponován dne 21. 2. 2007

k Bc. M. M., *dle inspekci vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změny.*

- 3) Křížence sokola stěhovavého s rarochem velkým s registračním číslem JHM/1139B/05, dle sdělení žalobce deponován dne 18. 12. 2006 k M. Z., *dle inspekci vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změn.*
- 4) Kříženec raroha velkého s křížencem raroha velkého a sokola loveckého s registračním číslem č. JHM/1085B/05, dle sdělení žalobce darován dne 19. 9. 2006 panu J. H., který od darovací smlouvy dne 23. 9. 2006 odstoupil z důvodu nemoci ptáka (infekce nohou), po vyléčení dle sdělení žalobce deponován dne 5.10. 2006 k panu J. H., *dle inspekci vyžádané informace příslušného registračního úřadu až do dne 29. 8. 2007 bez ohlášení změny.*

Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 15. 000,- Kč. Ve druhém výroku rozhodnutí žalovaný řízení v části týkající se podezření ze spáchání přestupků dle § 87 odst. 1 písm. c) a § 87 odst. 2 písm. o) zákon ač. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), zastavil.

Žalobce vytýká správním orgánů, že nesprávně zhodnotily předložené důkazy, nesprávně vyložily aplikované právní předpisy a řádně se nevypořádaly s námitkami, které uvedl v odvolání s tím, že trvá na tom, že je správní orgán nesprávně posoudil. Stejně jako v odvolání opakuje, že u exemplářů označených 3)-6) se nejedná o přestupek ve smyslu porušení ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb., neboť u těchto nedošlo ke změně, na níž váže ustanovení § 23 odst. 6 ohlašovací povinnost vlastníka či držitele. Uvedení dravci nebyli prodáni, darováni, zapůjčeni, ani pronajati. Ve všech případech šlo o pouhou deponaci, tj. časově omezené předání dravce do péče jiné osobě za přesně stanoveným účelem (stimulace k chovu, léčba, výcvik k lovu). Žalobce zdůrazňuje, že v žádném případě nebylo účelem deponace užívání dravce tou jinou osobou, přičemž pojmovým znakem všech typů změn souvisejících s převodem dravců, uvedených v ustanovení § 23 odst. 6 cit. zákona je právě užívání dravce osobou odlišnou od vlastníka či dlouhodobého držitele.

Žalobce trvá i na své další argumentaci zmíněné již v odvolání a to, že na dané křížence se nevztahuje registrační povinnost podle § 23 odst. 6 cit. zákona, neboť se jedná o nejméně třetí generaci dravců odchovanou v zajetí, a tudíž se na ně vztahuje výjimka uvedená v čl. 7 nařízení Rady č. 338/1997. V této souvislosti uvádí, že cílem ochrany dle zákona č. 100/2004 Sb., dle dohody CITES a zmíněného nařízení je ochrana volně žijících živočichů, nikoliv kříženců odchovaných ve vícenásobné generaci v zajetí. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného, že rozsudek Evropského soudního dvora č.j. C 149/94 ze dne 8. 2. 1996 se předmětných kříženců vůbec netýká. Podle názoru žalobce je předmětem rozhodnutí ESD vysloven obecný právní názor ve vztahu k ptačím jedincům, kteří se vylíhli a byli odchováni v zajetí v kontextu s cíli ochrany přirozeného prostředí, přičemž i zákon č. 100/2004 Sb. při vymezení předmětu úpravy vymezuje ochranu volně žijících živočichů a rostlin. Žalobce připomíná, že nařízení je obecně platné, závazné a přímo aplikovatelné ve všech členských zemích.

Dalším důvodem pro podání žaloby uvádí, že žalovaný nesprávně vykládá běh jednoroční prekluzivní lhůty. Podle žalovaného lhůta běží od data, kdy přestupek trval, nikoliv od doby, kdy došlo k protiprávnímu jednání, resp. od doby, kdy měl splnit ohlašovací

povinnost a neučinil tak. Tímto postupem došlo podle žalobce k prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, čímž došlo k porušení jeho práv.

Za nespravedlivé považuje žalobce i uložení pokuty ve výši 15.000,- Kč, při jejímž ukládání bylo zohledněno mimo jiné jednání z roku 2001. Žalobce uvádí, že pokud by se obrátil na soud, byl by obvinění zproštěn, jak se později ukázalo u podobně postižených kolegů.

Podle vyjádření žalovaného jsou uvedené námitky nedůvodné a do jisté míry zmatečné. Tvzení odůvodňuje tím, že žalobce pominul skutečnost, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí o odvolání poté, co jeho předcházející rozhodnutí ve věci (č.j. 560/3602/2007 ze dne 17. 1. 2008) bylo rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 109/2008-37 ze dne 30. 6. 2010 zrušeno a věc mu byla vrácen k dalšímu řízení, přičemž byl zavázán právním názorem soudu. Žalovaný poukázal na zmíněný rozsudek zdejšího soudu, kde soud označil za nedůvodnou námitku žalobce, ve které dovozuje, že ohlašovací povinnost dle § 23 odst. 6 citovaného zákona se nevztahuje na deponaci, tj. časově omezené předání dravců do péče jiné osoby za přesně stanoveným účelem (stimulace k chovu, léčba, výcvik k lovu), či zbloudění. Námitku soud odmítl a ztotožnil se s názorem žalovaného, dle něhož je nutné, aby orgány státní správy měly přehled o držených exemplářích, což je i zákonem chráněný zájem. V této souvislosti žalovaný připomíná, že žalobce zmíněnou povinnost v případě čtyř exemplářů nesplnil, proto mu byla uložena pokuta právem. (U dalších dvou kříženců odpovědnost zanikla, proto řízení zastavil.)

Za důvodné nepovažuje žalovaný ani námitky proti druhému výroku rozhodnutí. K tomu uvádí, že v novém projednání odvolání ověřil, zda s ohledem na prekluzivní roční lhůtu nezanikla odpovědnost žalobce za přestupky podle § 87 odst. 1 písm. c) a § 87 odst. 2 písm. o) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný zjistil, že dne 17. 10. 2010 prekluzivní lhůta uplynula, tedy odpovědnost přestupku zanikla. Žalovaný k námitce uvádí, že v daném případě šlo o přestupek trvající, neboť žalobce nesplněním ohlašovací povinnosti vyvolal protiprávní vztah, který posléze udržoval. Takové jednání tvoří jeden skutek až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro zahájení řízení o přestupku začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího přestupku. Pokaždé, když se právní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k zahájení řízení o přestupku. Na tomto místě žalovaný odkazuje na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku č.j. 5 As 21/2007-99 ze dne 27. 6. 2007.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 28.6.2007 byla provedena Českou inspekcí životního prostředí kontrola na letišti Tuřany-Brno. Bylo konstatováno, že ke dni kontroly kontrolovaný držel v protokolu vyjmenované exempláře. Dne 2.7.2007 se k závěrům kontroly vyjádřil žalobce a dne 10.9.2007 bylo zahájeno se žalobcem přestupkové řízení ve věci uložení pokuty za spáchání přestupku dle ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb. za nesplnění povinnosti vyplývající z § 23 o registraci exempláře a ve věci uložení pokuty za přestupek podle § 87 odst. 1 písm. c) zákona, tedy za zraňování, chování bez povolení zvláště chráněných živočichů nebo ptáků nebo jinak nedovolené zasahování do jejich přirozeného vývoje a dále ve věci uložení pokuty za přestupek dle § 87 odst. 3 písm. o) zákona č. 114/1992 Sb., neboť neprokázal předepsaným způsobem původ ptáka.

Dne 19.9.2007 pak bylo zahájeno správní řízení ve věci vydání rozhodnutí dle § 5b zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění na základě žádosti společnosti Letiště-Brno a.s. o stanovení odchylného postupu ve smyslu § 5 b konkrétně pro případy odchyty a usmrcení volně žijících druhů ptáků při odplašování v rámci biologické ochrany letiště a dočasné držení jedinců volně žijících druhů ptáků odchycených při provádění biologické ochrany v areálu letiště. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského

kraje, odbor životního prostředí ze dne 25.6.2007, čj: JMK 83244/2007, sp.zn. S-JMK 83234/2007/OŽP-Ho byl žalobci udělen souhlas s chovem zvěře v zajetí, ve voliérách a zařízeních areálu BIOL (biologická ochrana letiště) provozovaných v areálu letiště Brno. Souhlas byl vydán pro druhy zvěře: králík divoký, prase divoké, holub hřivnáč, orebice horská, straka obecná, kachna divoká, husa velká, liška obecná, zajíc polní, hrdlička zahradní, bažant obecný, vrána obecná, husa běločelá a husa polní s tím, že souhlas je platný do 31.7.2010. Krajský úřad dal k chovu zvěře na uvedených pozemcích souhlas, ale zohlednil ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti, v důsledku kterého se držení zvěře v zajetí povoluje výjimečně a souhlas omezil časově.

Dále se ve spise nachází rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 25.4.2007, VLHZ-sp.zn.468/07-č.j.1454/07-Po o povolení lovu zvěře na nehonebních pozemcích veřejného mezinárodního letiště Brno-Tuřany pro žalobce. V rozhodnutí jsou stanoveny podmínky, za kterých může být zvěř lovená a to, že žalobce je odpovědný za organizaci lovu, dodržování bezpečnostních pravidel, nese náklady s tím spojené a patří mu ulovená zvěř, která musí být označena dle § 29 vyhlášky č. 244/2002, platnost byla stanovena na 31.3.2009 a musí být dodrženy podmínky stanovené ve vyjádření Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí.

Dne 22.10.2007 Česká inspekce životního prostředí rozhodnutím čj: ČIŽP/47/OOP/SR01/0714505.002/07/BJR, sp.zn.0714505/07 uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb., neboť nesplnil povinnost vyplývající z § 23 o registraci exempláře, neboť nedodržel 15 denní lhůtu pro ohlášení změn, týkajících se držení exemplářů, registračnímu úřadu. U všech exemplářů s výjimkou exempláře č. 1 porušil žalobce ustanovení § 23, odst. 6 zákona č. 100/2004 Sb. a u exempláře č. 1 porušil ustanovení § 23 odst. 9 citovaného zákona. Jednalo se o

- 1) křížence raroha velkého se sokolem loveckým s RL č. MSK/226/2006-nabyl ho 27.9.2006, ale až do jeho úhynu v lednu 2007 ho nenechal pan Polášek přeregistrovat na sebe
- 2) křížence raroha velkého s křížencem raroha velkého a sokola loveckého s RL č.JHM/1230B/05-zbloudil dne 15.5.2007, ohlášeno až 13.6.2007
- 3) kříženec sokola loveckého s rarohem velkým s RL č.JHM/1228B/05-deponován 23.2.2007 k T. Š. , až do 29.8.2007 neohlášeno
- 4) křížence raroha velkého s křížencem raroha velkého a sokola loveckého s RL č.JHM/1499B/06-deponován 21.2.2007 k Bc.M. M., do 29.8.2007 neohlášeno
- 5) křížence sokola stěhovaného s rarohem velkým s RL č. JHM/1139B/05-deponován 18.12.2006 k M.Z., do 29.8.2007 neohlášeno
- 6) křížence raroha velkého s křížencem raroha velkého a sokola loveckého s RL č.JHM/1085B/05-darován 18.9.2006 J.H., do 29.8.2007 neohlášeno.

Dále byl žalobce uznán vinným za spáchání přestupku dle ustanovení § 87 odst. 1 písm. c) zákona: „zraňuje, chová bez povolení zvláště chráněné živočichy nebo ptáky nebo jinak nedovoleně zasahuje do jejich přirozeného vývoje“. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28.6.2007 držel bez pravomocného rozhodnutí o odchylném postupu vydaného dle ustanovení § 5b zákona č. 114/1992 Sb., případně rozhodnutí o vzetí jedince do evidence nebo osvědčení o vzetí jedince do evidence vydaných podle ustanovení § 54 odst.4,5 zákona č. 114/1992 Sb. tyto jedince: straka obecná 1ks, husa velká 15 ks a orebice horská -7 ks, čímž porušil ustanovení § 5a , odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb.: „v zájmu ochrany druhů ptáků, kteří volně žijí na evropském území členských států Evropských společenství je zakázáno držení druhů ptáků, jejichž lov a odchyt jsou zakázány. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 87 odst. 3 písm. o) citovaného zákona:

„neprokáže předepsaným způsobem původ ptáka“ a tímto jednáním se žalobce měl dopustit porušení ustanovení § 5a odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. Za více přestupků bylo žalobci uložena sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný a to pokuta ve výši 45.000,-Kč.

Žalobce se proti rozhodnutí Inspekce životního prostředí odvolal a v odvolání zejména namítl, že přestupek vykazuje nulovou společenskou nebezpečnost. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím č.j. 560/3602/2007 ze dne 17. 1. 2008. Žalovaný nejprve shrnul průběh dosavadního řízení a zejména závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný ke společenské nebezpečnosti jednání žalobce poukázal na závěry správního orgánu prvního stupně, který podrobně rozebral následky porušení § 23 zákona č. 100/2004 o porušení registrační povinnosti, která zhoršuje přehled orgánů státní správy o držených exemplářích a tím působí proti zájmům chráněným zákonem. U jedinců s neprokázaným důvodem vždy existuje reálné riziko, že byli buď oni nebo jejich předci získáni z evropské přírody nepovoleným způsobem. Chov bez povolení značně zhoršuje přehled o držených jedincích a působí tak ve svých důsledcích proti zájmům chráněným zákonem. Pokud žalobce polemizuje s výkladem ustanovení § 23 odst. 6 s tím, že podle jeho názoru se ohlašovací povinnost nevztahuje na deponaci, tj. časově omezené předání dravce do péče jiné osobě za přesně stanoveným účelem (stimulaci k chovu, léčba, výcvik k chovu) ani na jeho zbloudění k tomu uvádí žalovaný, že v kontrolním protokolu žalobce uvedl, že exemplář ve výroku pod I/6 daroval 18.9.2006 J.H. z Kbel, což nezměnil ani ve vyjádření k protokolu z 2.7.2007. Teprve 8.10.2007 doložil nedatované odstoupení J.H. od darovací smlouvy a 5.10.2006 pak byl vyhotoven předávací doklad na dravce za účelem výcviku k lovu panem H. Přičemž tyto listiny ministerstvo posoudilo jako nevěrohodné s ohledem na jejich rozporný obsah. Za nedůvodné žalovaný označil i námitku vztahující se k povinnosti ohlašování „zbloudění dravce“ kdy uvedl, že je nutno rozlišit povinnost ohlášení zbloudění („pokud se nevrátí do 15 dnů“) od povinnosti hlásit jeho ztrátu, neboť v případě ztráty je vlastník povinen odevzdat registračnímu úřadu navíc také doklad o registraci. Zamítl i námitku, že ohlašovací povinnost podle § 23 zákona se na „dané křížence“ nevztahuje, neboť se jedná o nejméně třetí generaci dravců odchovanou v zajetí a tudíž se na ně vztahuje výjimka uvedená v čl. 7 Nařízení Rady č. 338/1997 a uvádí, že čl. 11 citovaného nařízení Rady připouští i přísnější opatření přijatá členskými státy. Ohlašovací povinnost je upravena zákonem č. 100/2004 a pojem volně žijícího živočicha je vymezen v § 2 písm. a) jako jedinec živočišného druhu, jestliže se populace tohoto druhu v přírodě udržují nebo udržovaly samovolně včetně druhu neznámého nebo v případě vyhynulého, a to i v případě chovu jedince v lidské péči nebo jiného ovlivňování jeho vývoje člověkem. Nedůvodností námítky se podrobně zabývala inspekce. Pokud jde o námitku, že se nedopustil přestupku uvedeného ve výroku II, neboť § 5a odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb. se nevztahuje na chov ptáků (straka obecná, husa velká, orebice horská), které jsou zvěří, kterou lze lovit, kromě toho se na ně dle žalobce vztahuje i rozhodnutí o povolení lovu zvěře na nehonebních pozemcích vydané Magistrátem měst Brna č.j. VLHZ sp.zn.468/07 č.j. 1454/07-Po ze dne 25.4.2007, jímž byl pověřen k celoročnímu chovu z důvodu biologické ochrany leteckého provozu, ministerstvo konstatovalo, že podle § 5a odst. 4 se ustanovení odstavce 1 písm. e) nevztahuje na držení ptáků uvedených v seznamu stanoveném prováděcím právním předpisem, kterým je vyhláška č. 166/2005 Sb. provádějící některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., v jejíž příloze č. 4 výše zmínění ptáci nejsou uvedeni. Citované rozhodnutí Magistrátu města Brna povolující lov na nehonebních pozemcích na tom ale nemohou nic změnit, stejně tak jako rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j. JMK 83244/2007 ze dne 25.6.2007 povolujícím Josefu Poláškově chov zvěře v zajetí podle zákona o myslivosti, neboť tato rozhodnutí nemohla nahradit absentující rozhodnutí orgánu ochrany přírody o odchylném postupu podle § 5b odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku

proti výroku 3, že nebyl žalobce inspekci vyzván k prokázání původu držených ptáků, když konstatoval, že k orebici horským, strace a husám velkým pan Polášek při provádění kontroly nepředložil povolení k chovu vydané orgánem ochrany přírody a neprokázal původ dle ustanovení § 5a odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., i když on i Bc.M. podepsali protokol na místě bez připomínek. Odvolatel nemůže tedy namítat, že nebyl vyzván k prokázání původu držených ptáků a současně žalovaný cituje předtištěný úvod formuláře protokolu z kontroly. O přezkoumání výše pokuty s ohledem na přihlédnutí k přitěžujícím okolnostem konstatuje ministerstvo, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, když byla uložena za přestupek nejprísněji postižitelný a to ve výši 45.000,-Kč, přičemž horní hranice zákonné sankce je 200.000,-Kč. Navíc odvolatel byl již dříve trestán za obdobné přestupky a byly zohledněny i polehčující okolnosti a způsob spáchání (souvislost s ochranou leteckého provozu).

Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2010 č.j. 11 Ca 109/2008-37, tak že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení s tím, že jej zavázal svým právním názorem. V rozsudku městský soud vytkl žalovanému, že žalobce při kontrole řádně nevyzval, aby prokázal původ hus, orebic a straky. Uvedl, že výzvou není předtištěný formulář kontrolního protokolu, ve kterém je navíc uvedena pouze citace zákona bez jakéhokoli vztahu k prováděné kontrole. Výzva musí být dle soudu konkrétní, aby bylo nade vší pochybnosti jasné, k prokázání původu jakých konkrétních živočichů, v tomto případě ptáků, byl žalobce vyzván. Navíc námitku uplatnil žalobce již v odvolání, přičemž žalovaný se s ní nevypořádal.

Za důvodnou soud označil i námitku žalobce, že se žalovaný řádně nevypořádal s rozhodnutím Magistrátu města Brna odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství, oddělení státní správy lesů, myslivosti a rybářství ze dne 25.4 2007, VLHZ-sp.zn.468/07-č.j.1454/07-Po, kterým byl žalobci povolen lov zvěře na nehonebních pozemcích veřejného mezinárodního letiště Brno-Tuřany, což jej opravňuje k celoročnímu lovu ptáků uvedených v § 2 písm. d) zákona o myslivosti z důvodu biologické ochrany letiště a rozhodnutí Krajského úřadu JMK, odboru životního prostředí č.j. JMK 83244/2007 ze dne 25.6.2007, které opravňuje žalobce k chovu ptáků v zajetí, ve voliérách a zařízeních areálu BIOL s tím, že souhlas byl dán m.j. i pro orebici horskou, straku obecnou a husu velkou. V této souvislosti soud připomněl, že podle § 75 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou orgánem ochrany přírody, které rozhodují o povolení dle § 5b odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny i krajské úřady, tedy i Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí, který udělil žalobci souhlas s chovem zvěře v zajetí m.j. pro orebici horskou, straku obecnou, kachnu divokou a husu velkou, tedy právě pro ptáky, za jejichž chov byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku.

Stejně za důvodnou soud označil námitku žalobce, že v ustanovení § 5a odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny je jednoznačně řečeno, že zákazové ustanovení dle § 5a odst. 1 písm.e) – je zakázáno v zájmu ochrany druhů ptáků, kteří volně žijí na evropském území členských států Evropských společenství (dále jen "ptáci"), držení druhů ptáků, jejichž lov a odchyt jsou zakázány - se nevztahuje na lov některých druhů ptáků vymezený a prováděný v souladu s předpisy o myslivosti a tímto zákonem. Žalovaný při ukládání sankce dle tohoto ustanovení nezohlednil existenci rozhodnutí Magistrátu města Brna o celoročním povolení lovu druhů zvěře uvedených v § 2 písm.d) zákona o myslivosti, tedy i straky obecné, husy velké i orebice horské. Dále je v ust. § 5a odst. 4 upraveno, že ustanovení odstavce 1 písm. e) se nevztahuje na chov ptáků, kteří jsou zvěří, již lze lovit. Seznam těchto druhů stanoví Ministerstvo životního prostředí po dohodě s Ministerstvem zemědělství prováděcím právním předpisem a tím je vyhl. č. 166/2005 Sb., kde jsou v příloze č. 5 jako ptáci, na které se nevztahuje zákaz podle § 5a odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, uvedeny i straka obecná a husa velká. Soud vytknul žalovanému opomenutí, že z těchto ustanovení

vyplývá, že lov a odchyt shora uvedených ptáků není, ať již ze zákona nebo na základě rozhodnutí správních orgánů, zakázán a v důsledku toho může být přípustné i jejich držení. Žalovanému uložil, že pokud odkazuje na přílohu č. 4, měl by odůvodnit, z jakého důvodu se domnívá, že seznam uvedený v této příloze se vztahuje k této věci, pokud prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, který žalovaný nijak nezpochybnil, že se žalobce nedopouští obchodního využívání exemplářů a z jakého důvodu nevyužil seznam uvedený v příloze č. 5.

Naopak za nedůvodnou soud označil námitku žalobce, v níž žalobce dovozuje, že ohlašovací povinnost dle § 23 odst. 6 zákona o obchodování s ohroženými druhy se nevztahuje na deponaci, tj. časově omezené předání dravce do péče jiné osobě za přesně stanoveným účelem (stimulace k chovu, léčba, výcvik k lovu a ani na jeho zbloudění). Zde se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že je nutné, aby orgány státní správy měly přehled o držení exemplářů, což je i zákonem chráněný zájem.

S odkazem na uvedené soud rozhodnutí zrušil a žalovaný rozhodl o věci znovu napadeným rozhodnutím. Nejprve žalovaný zkoumal, zda v případě opětovně projednávaných přestupků nedošlo k zániku odpovědnosti za konkrétní přestupek v důsledku uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty.

Dospěl k závěru, že ve věci přestupků dle § 87 odst. 1 písm. c) a § 87 odst. 3 písm. o) zákona č. 114/1992 jednorocní prekluzivní lhůta uplynula dne **17. 10. 2010**. Žalovaný vycházel z toho, že lhůta počala běžet dnem **28. 6. 2007**, kdy byla inspekce provedena kontrola v chovatelském zařízení. Do data podání žaloby (tj. 19. 3. 2009) uběhlo celkem 264 dnů s tím, že do právní moci rozsudku zdejšího soudu, tj. do 8. 7. 2010 došlo ke stavení běhu jednorocní lhůta pro projednání přestupku.

Jiná situace nastala podle žalovaného ve věci spáchání přestupku dle § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb., kterého se měl žalobce dopustit nesplněním povinnosti vyplývající z ustanovení § 23 o registraci exemplářů. Ve vztahu ke shora uvedeným exemplářům (pod bodem 1-4) bylo spáchání přestupku *zjištěno* teprve dne **31. 8. 2007**, kdy inspekce obdržela vyžádané vyjádření příslušného registračního úřadu (sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j. JMK 103111/2007/OŽP/SI), že uvedené exempláře až do dne 29. 8. 2007 nebyly předmětem ohlášení změn ve smyslu ustanovení § 23 zákona o obchodování s ohroženými druhy. Podle žalovaného tímto dnem počala běžet jednorocní prekluzivní lhůta pro projednání přestupku dle § 31 odst. 1 písm. m) citovaného zákona s tím, že do data podání žaloby-tj. do 19. 3. 2009 uběhlo celkem 202 dnů. Po nabytí právní moci rozsudku dnem 8. 7. 2010 zbývalo celkem 163 dnů k opětovnému projednání odvolání ve věci přestupku dle § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb. Žalovaný konstatoval, že žalobce svým jednáním (neohlášením změn, týkajících se držení exemplářů) vyvolal vznik protiprávního stavu, který ke dni 29. 8. 2007 (viz sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j. JML103111/2007 OŽP/SI) trval. Podle žalovaného jednorocní prekluzivní lhůta pro projednání předmětného přestupku uplynula teprve dnem 18. 12. 2010. K tomu uvedl, že registrační povinnost ve smyslu ustanovení § 23 zákona č. 100/2004 Sb. v případě konkrétních exemplářů vždy trvá až do doby jejího splnění. V případě nesplnění dané povinnosti se pak jedná o tzv. trvalý delikt (přestupek), jehož podstatou je vyvolání protiprávního stavu (kdykoliv v minulosti) a jeho udržování. Žalovaný v rozhodnutí zdůraznil, že žalobce svým jednáním (neohlášením změn týkajících se držení exemplářů) vyvolal vznik protiprávního stavu který ke dni 29. 8. 2007 (viz sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j. JMK 103111/2007 OŽP/SI) trval. V další části rozhodnutí žalovaný odůvodnil změnu prvostupňového rozhodnutí a s tím související snížení uložené pokuty.

Nejprve je třeba připomenout, že řízení o přestupcích je ovládáno stejnými zásadami jako řízení trestní. Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného např. v rozsudku ze

dne 16.4. 2008 č.j. 1 As 27/2008-67 z obecné potřeby vyplývá použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem *k neexistenci jednotného kodexu správního trestání nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv přestupku či správního deliktu*. K této zásadě se Nejvyšší správní soud také vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dostupném z <http://www.nssoud.cz>, dle něhož „*použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem*“. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaném pod č. 1338/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.*“ Podpůrná argumentace vyplývá i z dalších rozhodnutí nadřízeného soudu (např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS), podle nichž je rozdělení deliktů na správní a soudní vyloženo nikoli jako s ohledem na přirozenoprávní principy, ale jako důsledek trestní politiky státu. Tento přístup je v obecné rovině výrazem Ústavním soudem opakovaně vyslovené jednoty právního řádu (srov. např. nález ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/06 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) a v dané věci i s principem analogie ve prospěch účastníka řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01 a ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva - rozsudek ve věci *Öztürk proti Německu* ze dne 21. 2. 1984, in: <http://echr.coe.int/echr/en/hudoc>).

Žalobce argumentuje tím, že lhůta počala běžet od doby, kdy došlo k protiprávnímu jednání, tedy od doby, kdy měl splnit ohlašovací povinnost a neučinil tak. Pro daný případ je podstatné vymezit, zda přestupek, jehož skutková podstata je uvedena v ustanovení 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb., lze zařadit do kategorie přestupků trvajících a nebo poruchových, neboť rozlišování trvajících deliktů od ostatních je podstatné pro účely posouzení běhu objektivních lhůt.

Pojem trvajících přestupku, jako jednoho ze správních deliktů, byl pro potřeby praxe vytvořen právní teorií a jako takový je využíván ve správním právu (pro potřeby správního trestání). Jeho východiska jsou formulována primárně právem trestním. Podle trestněprávní teorie lze trestný čin rozlišovat dle časového momentu na pokračování v trestném činu, trestné činy trvajících a hromadné. Ve všech těchto případech tvoří trestná činnost skládající se z řady dílčích aktů či spočívající v udržování protiprávního stavu jeden trestný čin a trvá po delší dobu. U těchto trestných činů je situace dále charakterizována tím, že stádium následující po pokusu trestného činu není jednorázovým aktem, ale je rozloženo na delší časový úsek, jehož začátek je moment dokonání trestného činu a koncem moment ukončení či dokončení trestného činu.

Trvající trestný čin stejně jako přestupek či jiný správní delikt je takový čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav a ten pak udržuje, anebo udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej také vyvolal. Zákon zde postihuje právě udržování protiprávního stavu, které se zpravidla děje opomenutím, spočívajícím v tom, že pachatel takový stav neodstranil (shodně též Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 1. vydání, Praha: C.H.Beck, 2009, s. 127 a násl., Jelínek, J. a kol. Trestní právo hmotné. 2. vydání. Praha: Leges, 2010, s. 138 a násl., případně i starší literatura vztahující se k předchozí právní úpravě viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 23 a násl. či Novotný, O. a kol.: Trestní právo hmotné. I. obecná část. 2. přepracované vydání. Praha: Kodex, 1995, s. 61) Podstatným rysem trvajících deliktů je, že se zde postihuje právě ono udržování protiprávního stavu, což u daného přestupku je. Jak bylo výše uvedeno přestupku ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb., v tehdejší znění se dopustí ten, kdo nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 23 o registraci exempláře, neboť nedodržel 15 denní lhůtu pro ohlášení změn, týkajících se držení exemplářů, registračnímu úřadu. V daném případě je podle soudu trestné udržování protiprávního stavu, neboť udržování protiprávního stavu může spočívat i v nekonání či opomenutí. Vychází se totiž z názoru, že v lidské společnosti mohou vyvolat změny v objektivní realitě nejen aktivní jednání lidí, ale i jejich nečinnost. Žalobce se dopustil přestupku tím, že neohlásil změny týkajících se držení exemplářů ve stanovené lhůtě, tedy porušil jeho právní povinnost a tento protiprávní stav udržoval. Podle názoru soudu se jedná o trvajících delikt, byť by doba trvání byla sebekratší. Pro určení mezníku teorie správního trestání vychází z teorie trestního práva, podle něhož je mezníkem, který ukončuje trestný čin od dalšího, sdělení obvinění. Rozhodující je tedy okamžik, kdy bylo podezřelému z přestupku skutečně sděleno obvinění. V daném případě lze souhlasit s žalovaným, že ke zjištění přestupku došlo dne **31. 8. 2007**, kdy inspekce obdržela vyžádané vyjádření příslušného registračního úřadu (sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje č.j. JMK 103111/2007/OŽP/SI), tímto dnem počala běžet jednoroční prekluzivní lhůta pro projednání přestupku dle § 31 odst. 1 písm. m) citovaného zákona s tím, že do data podání žaloby-tj. do 19. 3. 2009 uběhlo celkem 202 dnů. Po nabytí právní moci rozsudku dnem 8. 7. 2010 zbývalo celkem 163 dnů k opětovnému projednání odvolání ve věci přestupku dle § 31 odst. 1 písm. m) zákona č. 100/2004 Sb. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným v tom, že jednoroční prekluzivní lhůta pro projednání předmětného přestupku uplynula teprve dnem 18. 12. 2010.

Žalobce dále namítal, že ve všech případech šlo o pouhou deponaci, tj. časově omezené předání dravce do péče jiné osobě za přesně stanoveným účelem (stimulace k chovu, léčba, výcvik k lovu) a jejím účelem nebylo užívání dravce jinou osobou. Soud v této souvislosti odkazuje na předchozí rozsudek, v němž je konstatováno, že povinností chovatelů exemplářů je ohlašovací povinnost změny jeho majitele, bez ohledu, zda šlo jen o časově omezené předání dravce do péče jiné osoby.

Žalobce trvá i na své další argumentaci zmíněné již v odvolání a to, že na dané křížence se nevztahuje registrační povinnost podle § 23 odst. 6 cit. zákona, neboť se jedná o nejméně třetí generaci dravců odchovanou v zajetí, a tudíž se na ně vztahuje výjimka uvedená v čl. 7 nařízení Rady č. 338/1997. V této souvislosti uvedl, že cílem ochrany dle zákona č. 100/2004 Sb., dle dohody CITES a zmíněného nařízení je ochrana volně žijících živočichů, nikoliv kříženců odchovaných ve vícenásobné generaci v zajetí.

K této námitce se žalovaný nevyjádřil, přičemž se s tímto argumentem nevypořádal ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud připomíná, že úkolem žalovaného v řízení vedeném po zrušení jeho rozhodnutí soudem, bylo nejen rozhodnout znovu, dle právního závěru uvedeného ve zrušujícím rozsudku, ale i vypořádat se všemi námitkami v odvolání.

S ohledem na níže uvedené však tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí: V ustanovení § 1 zákona č. 100/2004 Sb., kde je upraven předmět právní úpravy, je v odst. 2 písm. a) uvedeno, že zákon se vztahuje na stanovené druhy živočichů a rostlin a na výrobky z živočichů a rostlin těchto druhů vyjmenované v Úmluvě a v právu Evropských společenství o ochraně ohrožených druhů. Na tomto místě je v právním předpisu odkázáno na přílohy A - D k nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996, o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi. V článku 7 tohoto nařízení jsou upraveny odchylky, kde v písm. a) je mimo jiné uvedeno, že na exempláře druhů zařazených do přílohy A, které se narodily a byly odchovány v zajetí nebo které byly uměle vypěstovány se vztahují stejná ustanovení jako na exempláře druhů zařazených do přílohy B, s výjimkou použití článku 8, kde jsou stanoveny regulace obchodních činností. V daném případě však žalobci nebylo kladeno za vinu obchodní činnost s dravci, ale neohlášená změna majitele dravce, byť dočasná za účelem stimulace k chovu, léčbě, výcviku k lovu, apod. Jak bylo výše uvedeno, chráněným zájmem u uvedeného přestupku je přehled o držených exemplářích ze strany správních orgánů. Podle názoru soudu proto ani tato námitka není důvodná.

Za nespravedlivé považuje žalobce i uložení pokuty ve výši 15.000,- Kč, při jejímž ukládání bylo zohledněno mimo jiné jednání z roku 2001. Žalobce uvedl, že pokud by se obrátil na soud, byl by obvinění zproštěn, jak se později ukázalo u podobně postižených kolegů. Žalovaný při ukládání sankce zohlednil skutečnost, že přestupek byl spáchán v souvislosti s ochranou leteckého provozu a na druhé straně k faktu, že žalobce byl již dříve sankcionován za obdobné porušení zákona. Podle názoru soudu správní orgán neporušil ustanovení při ukládání sankce, neboť přihlédl ke všem okolnostem, které mu přestupkový zákon ukládá. Soud se ztotožňuje s tím, že žalobce s ohledem na svou činnost měl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem č. 100/2004 Sb. Lze souhlasit s žalovaným i v tom, že pokutu uložil na spodní hranici zákonné sazby, nejde proto o trest, který byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, který by odůvodňoval postup soudu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení má soud právo upustit od uložení trestu nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Jde o jistý zásah soudu do uvážení správního orgánu, pokud byl trest uložen v nepřiměřené výši a pokud takový postup žalobce navrhl v žalobě. Jak bylo výše uvedeno, soud neshledal, že by žalovaný uložil pokutu v nepřiměřené výši, proto nevyužil moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s. Jen pro úplnost soud dodává, že uložená sankce by měla přiměřeně, ale citelně zasáhnout do majetkové sféry pachatele přestupku tak, aby vedla k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem. Preventivní úlohu by měla mít uložená sankce i ve vztahu k ostatním chovatelům tak, aby je protiprávní jednání odradilo.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž neshledal důvod pro postup dle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do 2 týdnů po doručení tohoto

rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze. Rozhodnutí o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatelka musí být zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s.ř.s.

V Praze dne 9. prosince 2011

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová